

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **Ing. D. P.**, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2013, č. j. KUJI 58321/2013, sp. zn. OOSČ 551/2013 OOSC/189,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 27. 8. 2013, č. j. KUJI 58321/2013, sp. zn. OOSČ 551/2013 OOSC/189, bylo dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 5. 2013, č. j. MMJ/OD/4828/2013-5, 73290/2013/MMJ v části, která se týká přestupku podle § 125 c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to tak, že ve výroku napadeného rozhodnutí slova „km 119 až 122“ byla nahrazena slovy „km 117 až 118“. Ve zbývající části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 26. 2. 2013 v 08:57 hod. na dálnici D1 v km 119 až 122, ve směru jízdy na Brno jako řidič motorového vozidla A., registrační značky překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec na dálnici o 45 km/hod. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta v částce 4.000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 22. 10. 2013 doručené Krajskému soudu v Brně dne 25. 10. 2013 žalobce namítá, že v řízení o přestupku bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Namítá, že pokud v odvolání požádal o poskytnutí dodatečné lhůty pro odůvodnění odvolání v délce 30 dnů, po uvedenou dobu byl na dlouhodobě plánované zahraniční cestě v Č., což dokládá přiloženými kopiemi dokumentů (letenky), a že v 5denní lhůtě stanovené správním orgánem neměl možnost se k doplnění odvolání vyjádřit a neměl možnost udělit svému právnímu zástupci odpovídající pokyn. V postupu správního orgánu prvního stupně, který zamítl jeho žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, žalobce spatřuje nepřipustný zásah do jeho práva na řádný a spravedlivý proces. Žalobce konstatuje, že se projednávání věci nevyhýbal, na žádosti správního orgánu vždy reagoval, osobně se účastnil projednávání věci, a že třicetidenní lhůtu nelze považovat za obstrukci. Žalobce naopak za obstrukční považuje postup správního orgánu prvního stupně, který měl s ohledem na principy dobré správy, zásadu proporcionality, pravidla racionální zdůvodnitelnosti rozhodnutí a zásadu ochrany legitimního očekávání účastníka zohlednit konkrétní okolnosti případu a umožnit účastníkovi se v odvolacím řízení plně vyjádřit. Správní orgán prvního stupně podle názoru žalobce svým postupem porušil zásadu umožnění uplatnění práv a oprávněných zájmů dotčených osob ve smyslu ust. § 4 odst. 4 správního řádu. Řízení o přestupku ve fázi od podání odvolání je s ohledem na shora uvedené podle názoru žalobce stiženo procesní vadou, v jejímž důsledku nebylo možné vydat rozhodnutí o odvolání, aniž by tím došlo k nepřipustnému, neoprávněnému zásahu do práv žalobce. Žalobce poukazuje na judikaturu Krajského soudu v Hradci Králové (rozsudek ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30) a Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 1 As 4/2009).

Žalobce dále namítá, že správní orgány se v řízení řádně nevypořádaly s určením a identifikací skutku, v němž byl spatřován přestupek žalobce. Žalobce je přesvědčen, že

s ohledem na změnu místa přestupku vyplývající z rozhodnutí žalovaného nemůže být považováno řízení o přestupku, včetně provedení dokazování, za řádně zahájené a provedené a trpí vadou, pro kterou je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť se týká jiného skutku. Podle názoru žalobce nebyla ve správním řízení žádným ze správních orgánů jakkoli hodnocena otázka případného skutkového souběhu či identifikace trvání skutku. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný se nevypořádal s otázkou místní příslušnosti v důsledku provedení změny místa přestupku.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a aby žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 12. 2013 uvádí, že podle jeho názoru žalobce nebyl postupem správního orgánu prvního stupně nijak zkrácen na svých právech. Žalovaný uvádí, že lhůta stanovená zákonem pro podání odvolání činí 15 dnů, že žalobce si tuto lhůtu podáním blanketního odvolání prodloužil, a že měl tedy více než dostatek času na to, aby své odvolací důvody a námitky správnímu orgánu sdělil. Žalovaný je přesvědčen, že žalobci, který byl v té době právně zastoupen advokátem, byla poskytnuta dostatečná lhůta k tomu, aby své odvolací námitky uvedl, a není povinností správního orgánu lhůtu za tím účelem stanovenou prodloužovat. Žalovaný uvádí, že jako odvolací orgán za situace, kdy žalobce své odvolací námitky nedoplnil, provedl přezkum zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu stanoveném v ust. § 89 odst. 2 správního řádu, a vzhledem ke skutečnosti, že neshledal důvody pro jiný postup, rozhodl o dílčí změně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ve zbytku jeho rozhodnutí potvrdil. K druhé žalobní námitce související se změnou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný uvádí, že změna rozhodnutí spočívala toliko v upřesnění místa spáchání přestupku, kterého se žalobce mimo jakoukoliv pochybnost dopustil, a toto upřesnění nemá dle přesvědčení žalovaného žádný vliv na zákonnost řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené je žalovaný přesvědčen, že žaloba není důvodná, a proto navrhuje, aby byla zamítnuta.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce uvádí, že se se stanoviskem žalovaného neztotožňuje. Namítá, že sám žalovaný v rozhodnutí potvrzuje, že k měření rychlosti došlo pouze v úseku o délce 300 m, a pokud tedy následně bylo zjištěno, že se daný úsek měl nacházet o několik kilometrů dále, než je uvedeno v rozhodnutí o přestupku, je zřejmé, že se jedná o zcela jiný skutek, než pro jaký bylo správním orgánem prvního stupně řízení zahájeno a vedeno, a pro jaký bylo prováděno dokazování a vydáno rozhodnutí správním orgánem prvního stupně. Žalovaný měl podle názoru žalobce ve věci rozhodnout tak, že se věc vrací správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení, a nikoli rozhodnout způsobem, jak učinil v žalobou napadeném rozhodnutí.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR ze dne 26. 2. 2013, úřední záznam Policie ČR z téhož dne, fotografická dokumentace z místa spáchání přestupku, videozáznam z digitálního rychloměru zn. PolCam, podle kterého byla žalobci dne 26. 2. 2013 v 08:57 hod. na dálnici D1 ve směru jízdy na Brno jako řidiči motorového vozidla naměřena rychlost jízdy 181 km/hod. (při zvážení možné odchylky měřicího řízení 175 km/hod), ověřovací list, dle něhož byl použitý silniční rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 6. 5. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 22. 5. 2013 v 15:00 hod. Ústní jednání proběhlo za účasti žalobce a v jeho průběhu došlo k výpovědi žalobce jako obviněného z přestupku.

Dne 28. 5. 2013 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č.j. MMJ/OD/4828/2013-5, 73290/2013/MMJ, proti kterému podal žalobce dne 28. 6. 2013 včasné blanketní odvolání. Dne 11. 7. 2013 byla právnímu zástupci žalobce Mgr. Pravdovi doručena výzva, aby ve lhůtě 5 kalendářních dnů odvolání doplnil. V reakci na tuto výzvu byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání do 26. 7. 2013 z důvodu zahraniční dovolené žalobce. Usnesením ze dne 19. 7. 2013, doručeným právnímu zástupci žalobce dne 22. 7. 2013, správní orgán prvního stupně žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání zamítl. Dne 24. 7. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena výpověď plné moci udělená Mgr. Pravdovi. Dne 29. 7. 2013 správní orgán prvního stupně postoupil odvolání žalobce žalovanému.

Dne 27. 8. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 58321/2013, sp. zn. OOSČ 551/2013 OOSC/189, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že ve výroku rozhodnutí byla slova „km 119 až 122“ nahrazena slovy „117 až 118“, ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následující skutečnosti, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Námitce, že postupem správního orgánu prvního stupně, který zamítl žádost žalobce o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces, soud nepřisvědčil. Jak vyplývá ze správního spisu, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno dne 14. 6. 2013. Žalobce podal prostřednictvím právního zástupce Mgr. Pravdy proti tomuto rozhodnutí odvolání, a to dne 28. 6. 2013, tedy předposlední den zákonné patnáctidenní odvolací lhůty. Toto odvolání neobsahovalo žádné odvolací důvody (tj. v čem je ze strany žalobce spatřován rozpor rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo). Ačkoli právní zástupce žalobce žádal o poskytnutí dodatečné lhůty pro doplnění odůvodnění odvolání v délce 30 dnů, správní orgán prvního stupně dne 8. 7. 2013 žalobce prostřednictvím právního zástupce v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu vyzval, aby odvolání doplnil do 5 kalendářních dnů od obdržení výzvy. Dne 12. 7. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání do 26. 7. 2013, a to z důvodu nepřítomnosti žalobce, který je do 21. 7. 2013 na dlouhodobě plánované zahraniční dovolené bez možnosti navázání komunikace a projednání věci. Tato žádost žalobce byla usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 7. 2013 zamítnuta. Soud s ohledem na dokumenty přiložené k žalobě nepochybně nepřítomnost žalobce v České republice v období od 4. 7. 2013 do 20. 7. 2013 z důvodu zahraniční cesty (ačkoli tyto dokumenty nebyly předloženy správnímu orgánu k žádosti o prodloužení lhůty). Tato skutečnost však nic nemění na tom, že právní zástupce žalobce v žádosti o prodloužení lhůty k doplnění odvolání nijak nezdůvodnil, z jakého důvodu nebylo možné bez konzultace se žalobcem doplnit odvolání, proč nevyužil svého práva dle ust. § 38 odst. 1 správního řádu (nahlédnout do spisu) za účelem seznámení se se spisem, což měl být údajně důvod pro prodloužení lhůty, a především, co mu bránilo věc se žalobcem konzultovat a projednat již v období před jeho nepřítomností v České republice (tj. minimálně v období ode dne 14. 6. 2013 (doručení rozhodnutí) do dne 4. 7. 2013). Soud má rovněž obdobně jako správní orgán prvního stupně za to, že právním zástupcem požadovaná třicetidenní lhůta k doplnění odvolání je neadekvátně dlouhá, a to nejen s ohledem na délku samotné zákonné lhůty pro podání odvolání, ale rovněž s ohledem na to, že třicetidenní lhůta by znamenala významný časový podíl ve vztahu k délce prekluzivní lhůty k projednání přestupku podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, což by mohlo mít za následek ohrožení účelu řízení.

S ohledem na shora uvedené je soud toho názoru, že správní orgán prvního stupně tím, že žalobce vyzval, aby odvolání doplnil do 5 kalendářních dnů a tím, že zamítl jeho následnou žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, postupoval zcela v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu i s ust. § 39 odst. 2 správního řádu. Žalobce tímto postupem přitom nebyl nijak dotčen na svých procesních právech. K odůvodnění odvolání měl žalobce dostatečný časový prostor již v zákonné patnáctidenní lhůtě pro podání odvolání, a rovněž v dodatečně určené pětidenní lhůtě, kdy mohl svá práva vykonávat minimálně prostřednictvím svého právního zástupce. Žalobci taktéž nic nebránilo odvolání o odvolací důvody doplnit po svém návratu ze zahraničí, a to až do doby vydání rozhodnutí odvolacím orgánem (tj. v období mezi 20. 7. 2013 a 27. 8. 2013), nic takového však neučinil.

Pokud žalobce na podporu svých tvrzení poukazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Krajského soudu v Hradci Králové (sp. zn. 54 Ca 1/2008) a v rozsudku Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 1 As 4/2009), tato judikatura podle názoru soudu není aplikovatelná na nyní projednávanou věc. V obou zmíněných rozsudcích se jednalo o případ, kdy žalobce podal blanketní odvolání a odvolací orgán rozhodl o odvolání bez toho, aby žalobce byl v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu vyzván k odstranění nedostatků, a aby mu k tomu byla určena přiměřená lhůta. V nyní projednávaném případě však žalobce k doplnění odvolání nepochybně vyzván byl a k tomuto úkonu mu byla určena přiměřená lhůta.

Důvodnou soud neshledal ani námitku, že řízení nebylo řádně zahájeno a že trpí takovou vadou, pro kterou je rozhodnutí o přestupku nezákonné a nepřezkoumatelné.

Rozhodnutí trestního charakteru, kterými jsou i rozhodnutí o přestupcích a jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Jak však Nejvyšší správní soud uvádí dále v tomto usnesení: „v průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílní útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“

Ačkoli soud nepochybně, že v případě sankčních řízení, kterým řízení o přestupku bezpochyby je, má vymezení skutku o kterém bude v řízení jednáno, v oznámení o zahájení řízení poměrně velký význam, a to zejména s ohledem na vznik překážek řízení dle ust. § 48 správního řádu, tato skutečnost nic nemění na tom, že v průběhu řízení (od zahájení řízení do vydání rozhodnutí) může dojít k jeho částečným (nikoli zásadním) změnám, samozřejmě pouze tak, aby nebylo možné zaměnit skutek se skutkem jiným. Hlavními důvody pro co nejpřesnější vymezení skutku (ať už v oznámení o zahájení řízení nebo ve výroku rozhodnutí) je totiž právě vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek, a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za přestupek. Všem těmto podmínkám správní orgány v daném případě dostaly. Pokud správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení řízení i v rozhodnutí uvedl, že žalobce se protiprávního jednání dopustil na dálnici D1 v km 119 až 122, zatímco žalovaný tento údaj změnil v tom smyslu, že se žalobce jednání dopustil na dálnici D1 v km 117 až 118, tato změna nebyla takového charakteru, v důsledku které by vyvstala pochybnost o tom, za které konkrétní jednání byl žalobce postižen, a o tom, že se jednalo o tentýž skutek, pro které bylo řízení zahájeno.

Skutek byl totiž kromě místa spáchání přestupku vymezen přesným časem spáchání (26. 2. 2013 v 08:57 hod) a také tím, že žalobce jako řidič motorového vozidla A., registrační značky na dálnici D1 ve směru na Brno překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec na dálnici o 45 km/hod. Žalobce ostatně kromě obecného tvrzení, že řízení o přestupku bylo zahájeno pro jiný skutek, než pro který bylo vydáno rozhodnutí, neuvádí, s kterým jiným skutkem v tutéž dobu by mohlo být jednání žalobce zaměnitelné, ani netvrdí, že by se na daném místě v daný čas jako řidič motorového vozidla nevyskytoval, nebo že by nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil. Skutek byl tedy bez ohledu na rozdílné vymezení přesného místa spáchání přestupku v oznámení i v rozhodnutí o přestupku vymezen dostatečně určitě a nehrozila zde záměna s jiným skutkem či pochybnost o kvalifikaci, která by zakládala nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Žalovaný tím, že podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části týkající se přesného místa spáchání přestupku, postupoval tak, aby výrok rozhodnutí o přestupku měl oporu v provedeném dokazování (zejména ve videozáznamu měření rychlosti). Tato změna rozhodnutí spočívala toliko v upřesnění místa spáchání přestupku, kterého se žalobce mimo jakoukoliv pochybnost dopustil, a toto upřesnění nemá dle názoru soudu žádný vliv na zákonnost řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí. Upřesnění místa přestupku o 1, resp. 2 km nepochybně neměla vliv ani na místní příslušnost správního orgánu prvního stupně. Ať už totiž ke spáchání přestupku došlo na 117., 118., 119. nebo 122. km dálnice D1, místně příslušným správním orgánem v prvním stupni by byl vždy Magistrát města Jihlavy, jako obecní úřad obce s rozšířenou působností. Žalobce ostatně ani nenamítá, který jiný správní orgán by měl být místně příslušný.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. srpna 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová